

А Б С О Л Ю Т Н А И С Т И Н А

Метафизиката подъ абсолютна истина разбира неизмѣнността на човѣшкитѣ знания. Разглеждайки всички предмети и явления като неизмѣнни и веднажъ за винаги дадени, метафизиката взема и всѣка друга истина като веднажъ за винаги дадена и като готовъ резултатъ на познанието. Диалектическиятъ материализъмъ отрича такъвъ родъ абсолютна истина. Познанието представлява отъ себе си исторически процесъ на движение отъ незнание къмъ знание, отъ знание на отдѣлнитѣ явления, на отдѣлнитѣ страни на природата къмъ по-дълбоко и по-пълно нейно познаване, къмъ откриването на все по-нови и нови закони отъ нейното развитие. Всѣка степенъ на познанието е ограничена отъ уровена на науката, отъ историческитѣ условия на общественъ животъ, които правятъ нашитѣ знания за природата неизбежно относителни, т. е. непълни. Но истинитѣ, които открива нашето познание, макаръ и относителни, заедно съ това съдържатъ въ себе си и частица отъ абсолютната истина, тъй като тѣ, макаръ и непълни, правилно отразяватъ обективния вѣнкашенъ свѣтъ. Затова познанието, посредствомъ непълнитѣ, относителни истини, ни приближава къмъ абсолютната истина, т. е. къмъ пълното и всестранно познаване на обективния свѣтъ. Обаче изчерпателно познаване на обективния свѣтъ е немислимо. Това би било възможно само тогава, ако материалния свѣтъ би престаналъ да се развива, ако той спре въ своето движение и изчерпи себе си. Но това никога нѣма да стане. Свѣтътъ се намира въ състояние на вѣчно измѣнение и обновление. Следователно, и познанието, което е мислено отражение на външниятъ